

Кучето Щролхъ се връща

24

Още отъ малъкъ той бѣше войнсвена натура! Разкъсани столове, раздрани терлици, сламеници и чанти се виждаха по цѣлата къща. Но щемъ пъкъ късаше кърпи за лице, пердета, гризѣше цепеници, разсипваше кофата за вжглища, гризѣше съ кучешкитѣ си жби правитѣ еднообразни крака на маситѣ и имъ даваше извита форма. И когато на сутринята господарката му изпаднаше въ ужасъ, той показваше жбитѣ си, като че ли се смѣеше.

Трѣбва да се признае: Не всѣко овчарско куче проявява толкова характеръ, че въпрѣки постоянния бой, продължава спокойно да изравя морковитѣ, да яде френското грозде и да гризе зелкитѣ. Това бѣха първитѣ прояви на упоритостъ, издържливостъ и непоколебими принципи. Но и другарството не му бѣше чуждо. Всѣки день той носѣше на котарака Петеръ мишки, докато последниятъ изостави съвсемъ тая трудна работа и чакаше само да му донесатъ предварително смачкани мишки.

Единъ день почна прегледъ на кучетата. Щролхъ бѣше достигналъ исканата възраст и попадна въ на-

бора. Той получи назначение и бѣ повиканъ на предвоено обучение. Ефрейторътъ Мартинъ го отведе.

Раздѣлата, като всѣка раздѣла съ куче, бѣше жестока. Погалихме го за последенъ пътъ по козината, потупахме го по врата, почесахме го по главата. Той подаде лапа и близна ржцетѣ ни. Съ свита опашка, съ клепнали уши и погледъ, въ който се четѣше голѣмо разочарование и упрѣкъ, — така тръгна той, дърпайки се на каиша, съ единъ новъ господаръ, къмъ нова, неизвестна сждба. Когато бѣше вече далечъ отъ къщи, чухме внезапно едно сърдцераздиращо квичене, виене и скимтене. Значи храбро и достойно той бѣше потисналъ мжката си, дорде излѣзе отъ къщи. Но неговата кучешка душа не можа по дълго да преодолѣе тжгата.

Ефрейторътъ Мартинъ ни пишеше често. Той съобщаваше, че Щролхъ не билъ забравилъ господарката си. Много често се сѣщалъ за дома си и плачелъ жално. Най-после се калилъ, научилъ се да понася пушечни и топовни гърмежи, да се промъква пълзешкомъ, да скача, да пренася съобщения и да се подчинява на най-тихото по-